

El fill amagat. Un embaràs que dona llum a un fill anterior en l'ombra

M. Concepció Céspedes¹, Elisa Llurba², M. Teresa Pi-Sunyer^{1,2}, Verónica Pérez

¹ Servei de Neonatologia i ² Servei d'Obstetrícia. Hospital Universitari Maternoinfantil Vall d'Hebron. Barcelona

Introducció

Com a fruit de l'estreta col·laboració entre els equips assistencials d'atenció perinatal i amb la finalitat d'oferir una millor qualitat assistencial a les gestants quan es preveu que els seus fills necessitaran ingressar a l'UCI Neonatal, els serveis de Neonatologia i Obstetrícia de l'Hospital Universitari Vall d'Hebron de Barcelona vam posar en marxa l'octubre del 2013 el programa de Consulta Pediàtrica Prenatal.

Els objectius d'aquest programa inclouen:

- Tenir un enfocament del fetus com a pacient: el pediatre neonatòleg és el professional més preparat per descriure i acompanyar els pares en l'escenari d'actuacions previstes amb el seu fill al quiròfan o sala de parts, i durant l'estada a l'UCI Neonatal.
- Contribuir a la presa de decisions (finalització electiva de la gestació per risc fetal o matern, aspectes bioètics, interrupció de l'embaràs...).
- Ampliar i contrastar informació sobre pronòstic, seguiment i expectatives de qualitat de vida del fill.
- Promoure l'alletament matern.
- Donar a conèixer als pares l'entorn postnatal i els professionals que tindran cura del seu fill.
- Oferir suport psicològic.

Presentem el cas clínic d'una gestant de bessons vist des de diferents angles: la percepció i les emocions de la protagonista (la mare) i d'alguns dels professionals que hi vam estar implicats (obstetra, psicòloga i neonatòloga).

El fill amagat

Aquesta és la història de la Verónica, una gestant de bessons bicorials biamniòtics, ingressada des de les

22 setmanes per amenaça de part prematur, portadora de pessari, en tractament tocolíctic, amb prescripció de repòs absolut. Una mateixa història, quatre perspectives.

Visió de l'obstetra

Estava un dia passant consulta i la secretària em va preguntar si podia atendre una pacient que havia trucat diverses vegades aquell matí. Quan em vaig posar al telèfon, a l'altra banda de la línia hi havia la Verónica, que gairebé tremolant i amb un castellà del nord em va demanar, si us plau, si la podíem visitar a la Vall d'Hebron; em va explicar el que havia passat amb el seu fill anterior, que ara estava gestant bessons i que allà on ella vivia no li donaven cap alternativa, tan sols esperar a veure si aquest cop funcionava. Però ella era infermera i sabia que el risc de que tornés a passar el mateix era molt alt, i havia sentit a les notícies que aquí havíem trobat una alternativa, que es posaven pessaris a les dones amb amenaça de part prematur. Jo li vaig dir de seguida que sí, vam connectar a l'instant: una dona que es llançava a trucar a un hospital a 1.000 km de distància i que aconseguia parlar amb la persona indicada es mereixia veure-la immediatament. Li vaig donar el meu e-mail i vam quedar en el dia de la visita; li vaig dir que la veuria encara que no ho sol·licités la seva comunitat autònoma, que la visitaríem fora de programa i que no passaríem el concepte, si calia. Que no es preocupés de res.

Al cap d'una setmana ja estaven allà, a l'entrada de la consulta: ella, ben menuda i tremolant com una fulla, i ell també petit, però ja se'ls veia molt forts, encarant el que fes falta i molt units.

I així va ser el nostre primer contacte: vam fer una ecografia, ens vam presentar als bessons, vam plante-

Nota del Consell de Redacció: M. Concepció Céspedes és neonatòloga, Elisa Llurba és Obstetra, M. Teresa Pi-Sunyer és psicòloga i Verónica Pérez és la mare protagonista d'aquesta història.

Correspondència: M. Concepció Céspedes
Hospital Vall d'Hebron. Servei de Neonatologia
Pg. Vall d'Hebron, 119-131. 08035 Barcelona
mcespede@vhebron.net

Treball rebut: 06.03.2018
Treball acceptat: 27.06.2018

Céspedes MC, Llurba E, Pi-Sunyer MT, Pérez V.
El fill amagat. Un embaràs que dona llum a un fill anterior en l'ombra.
Pediatr Catalana. 2018;78(3):117-21.

jar una estratègia de controls setmanals; ells estaven disposats a viure on fos durant aquell període. Va aguantar fins les 22 o 23 setmanes i ja li vam haver de posar un pessari perquè tenia el coll curt, després van venir les tan dures contraccions, la incertesa constant, la por que dominava tota la seva vida, vam haver d'ingressar-la, i amb tractament per inhibir les contraccions de forma permanent. Ni tan sols així cedien, a vegades eren més intenses, es posava literalment de part, però em trucava i les guàrdies sabien que amb aquesta senyora s'havia d'aguantar, li posàvem la medicació a dosis màximes, hi havia nits que se les passava a urgències pendent de saber si aquella nit sí que anava de part i li trèiem el pessari, entre analítiques i monitors, amb encara més dolor, i més por. Fins que li vaig dir «no avisis més per contraccions, queda't a dalt, coneix el teu cos, no tinguis por, no et posaràs de part». L'hi deia tota convençuda i molt seriosa, perquè de veritat així ho creia; l'única manera de guanyar seria donant-li confiança, venent una mica aquell terror. Cada setmana que complia li anava a dir «veus que no has parit?», i a poc a poc s'ho va anar creient, es va anar relaxant i vam poder baixar la medicació i finalment donar l'alta.

Al part també hi vaig ser. Aquell dia sí que ja tocava, estava de 37 setmanes, i vaig poder fer néixer els nens «miracle». La cara de la Verónica era la llum mateixa, i també la foscor, quan recordava el petit que havia perdut. La felicitat mai serà completa per a ells, però sí que s'han omplert d'esperança de nou.

Em van regalar una tassa on deia «Como tu no hay nadie». Hi prenc cafè i me'n recordo molt d'ells.

Visió de la psicòloga

La Verónica és una noia molt expressiva, somrient i agraïda des del primer moment que la visitem. Explica que està de 28 setmanes de gestació i que espera dos nens. Ja fa tres setmanes que està ingressada. «L'embaràs està aguantant bé», em diu amb satisfacció.

Dos anys enrere va tenir un fill que va néixer a les 26 setmanes de gestació. Va morir als tres mesos, en no poder superar tots els problemes que tenia. Sempre va estar ingressat. Era un fill desitjat per la parella, que porten deu anys junts. Es deia Eidan. Va morir sobre el seu pit. El van vestir, van poder estar amb ell en un lloc apropiat.

Està enristida, ja que alguns membres de la seva família, com la seva sogra, no l'anomenen mai. «Em fa mal. És el meu fill. És una cosa que no tinc resolta». S'ha instal·lat el silenci sobre el seu fill. Com si mai no hagués existit.

«El vam incinerar. El tenim a casa, a l'armari. Tenim un lloc decidit on portar-lo, però encara no ho hem fet». Li dic que quan puguin i tornin a ser a casa seva, aniria bé que traslladessin les cendres a aquest lloc que te-

nen pensat. Com més triguin a fer-ho, més els costarà. Treure les cendres de casa forma part del comiat del seu fill. Ja no hi han de ser, han de ser en un lloc fora de casa, un lloc on ells hagin d'anar expressament a visitar-lo, amb una distància entremig. El trasllat i el ritual de deixar el fill en aquest altre lloc són beneficiosos per avançar. Són actes que ajuden a situar-se i a adonar-se que ell se n'ha anat.

També li parlo sobre el silenci que s'ha fet entorn al seu fill. Perquè és el reconeixement dels altres el que et fa percebre l'existència de les coses i el que ha passat. El silenci és una negació, i per a ella això és molt dolorós. No se li reconeix el fill, ni a ella com a mare. Com pot construir cap nova maternitat sobre una que no està reconeguda com a tal? Si no es reconeix el naixement del fill i la seva existència, com se'n poden acomiadar? No es dona nom a la seva vida ni a la seva mort. Ha estat un espai buit. Un corrent d'aire entre dues finestres.

La Verónica és infermera. Quan es va tornar a quedar embarassada i va tenir pèrdues, va buscar desesperadament un lloc on la poguessin tractar per no tornar a tenir un part prematur. A l'hospital de la seva ciutat no li donaven cap esperança que l'embaràs pogués seguir endavant. El ginecòleg li va dir: «Serà el que hagi de ser». Va veure per la web que a l'Hospital Vall d'Hebron col·locaven el pessari, va contactar-hi i de seguida s'hi va presentar, junt amb la seva parella. Van llogar un pis i ella ha estat acompanyada per diferents familiars que anaven venint per estar amb ella.

Li pregunto si els nens que espera tenen nom. Em diu que sí. Els ha posat dos noms catalans. Estan molt agraïts perquè aquí estan fent tot el que poden per salvar-los. Em diu que no els parla, ni els toca, ni els té en compte. «No m'imagino amb ells, el meu marit tampoc. No hem comprat res, encara. Pensem que poden morir. No m'imagino res. Els altres tampoc m'animen a comprar res».

Es pot observar com segueix el silenci. Aquests nens no tenen existència encara, tot i que tenen nom. El més just. El procés biològic avança, però el psicològic està congelat. No tenen identitat. Hi ha massa por a la mort i massa silenci. Per ara, millor no pensar en ells, millor no prendre-hi contacte, millor no estimar-los. Així no hi haurà patiment si han de morir.

Tant el primer fill com aquests dos que han d'arribar estan com ella, «en repòs absolut». Res es mou. Res s'espera. Res ha passat i res està per venir. Tot és una línia recta. No hi a res a assenyalar. Tot està intacte.

Després diu que l'única que fa jerséis i que prepara coses és la seva germana bessona. És l'única que reconeix que hi ha vida. Que té la il·lusió que viuran. La germana bessona, com ella, és l'única que creu que viuran i que portaran jerséis. Emmirallament. De germana bessona a nebots bessons. És la que li parla creient que tot anirà bé.

«On visc no hi ha grup de suport per a pares que han perdut un fill en néixer. Si es mor un nen, no existeix». Ella va connectar amb un grup de suport de Barcelona per la web i això la va ajudar. Va escriure sobre el seu fill, i li van respondre .

Li lliuro una targeta de l'Espai de Paraula, una reunió mensual de pares que han perdut el seu fill abans de néixer o just després. Li dic que sóc jo qui porta les trobades, per si volgués venir el seu marit.

Vaig un altre dia a veure la Verónica i em presenta la seva parella, Dennis, que ara l'acompanya. Ell diu: «Demà farà dos anys que va morir el nostre fill». Ella diu: «Estava molt il·lusionada en l'altre embaràs. Tot era bonic. Aquesta vegada no és així».

Dennis ve a l'Espai de Paraula que es fa al cap de pocs dies. Hi participa molt, el grup queda impressionat amb el seu relat i li dona molt suport. El fet que la seva dona estigués ingressada i que ell vingués a la reunió, baixant una planta, va donar un enfocament particular. El fet de la pèrdua del seu fill i a la vegada la dedicació als dos fills que esperen, presentava una realitat diferent. En el moment actual s'estaven vivint aquestes dues situacions simultànies, el comiat i l'espera. Confessa que tenen molta por que l'embaràs no tiri endavant. Parlar obertament de la mort del seu fill davant altres pares l'impacta i diu que li ha anat molt bé poder-ho fer. Mai ho havia fet així amb ningú.

Al final de la trobada, uns quants pares i mares volen saber com contactar amb ell per seguir de prop el seu procés. Se sent acollit, en una ciutat on no coneix ningú.

Em diuen que van rebre la visita de la neonatòloga. Aquesta entrevista va molt bé, ja que els informa sobre com estarien els nens si nasquessin en aquest moment i també sobre com funciona el Servei de Neonatologia. Es fan moltes preguntes sobre el futur dels fills i com estaran cuidats. La neonatòloga crea un ambient molt relaxat, asseguda amb la parella, que possibilita una confiança propícia a parlar dels dubtes, de les pors, de les incerteses. És molt gratificant i la parella se sent molt bé. Es crea el nou escenari dels nens un cop nascuts. S'obre aquesta nova etapa en l'imaginari, una continuïtat amb el que està vivint en l'actualitat, en què sovint es parla només de l'embaràs.

Aquesta xerrada és molt important per als pares, ja que poden parlar de com seran els seus fills i anticipa ja en concret coses que passaran més endavant. És la primera vista que tenen d'aquest moment futur, més enllà del present, i és molt esperançadora. També inclou una visita de tots dos al Servei. Si ella no es pot moure, la farà ell. Allí poden veure aquest espai nou per a ells, observar els infants, els pares i els professionals sobre el terreny. Coneixent la dinàmica, amb tot el moviment existent, ells ja s'hi poden començar a veure. Hi ha un canvi important en la seva orientació del fill, que es transforma

en més real i en més possible, gràcies a aquesta prolongació cap endavant que han pogut presenciar.

La Verónica no va poder anar a la visita, però ell sí, i va ser molt gratificant. Després li va explicar amb tot detall com havia anat.

Setmana vint-i-nou. Ja ha superat en tres setmanes la data del naixement del seu fill. Aquest fet li dona molta confiança. Està il·lusionada. «Si arribo a les trenta d'aquí a uns dies, el meu company comprarà alguna cosa per als nens [la primera vegada que es menciona aquest fet]. Mai ho hauria pensat. Vaig trucar aquí per venir a la desesperada, quan ningú creia que aquest embaràs es pogués salvar. Els metges d'aquí els diuen "els nens miracle" des de l'inici».

Setmana trenta. Està molt contenta. Ha bufat un guant de color blanc dels que usen les infermeres i el té penjat sobre el llit, a l'agafador, i hi ha escrit el número trenta molt vistós en negre. A partir d'ara, cada setmana posarà un globus amb les setmanes a què ha arribat, el mateix dia que la comença. Això genera que tothom que entra a la habitació li celebri aquesta circumstància.

A les trenta-dues setmanes em comenta que ja porta temps ingressada en repòs a l'hospital. Aguanta de la millor manera, posant-hi tot el seu esforç. La seva parella es queda a dormir amb ella a la nit, a la butaca del costat del seu llit. Em diu que comença a parlar amb els seus fills. Es va tocant la panxa, els va tenint en compte. Va connectant amb ells. Primera vegada que ho diu. Mentre m'ho explica, em mira amb satisfacció, per la bona sensació que això li genera. És un apropament gradual que la va fent sentir-se mare. També em diu que el seu marit ha comprat un animallet de peluix per a cadascú. Els té tots dos a la vista, a sobre de la taula del costat del llit. Primers senyals de la relació que es va establint amb els fills. Han pogut anar-se acomiadant del fill mort, i relacionar-se amb els fills ara vius, en un temps gradual. En acomiadar-se del primer fill, deixaven lloc perquè habitessin els dos següents. És l'única manera de poder-ho fer. El fill primer estava inamovible. Ara ja està deixant lloc als altres.

Setmana trenta-tres. Està contenta. Està ben instal·lada a l'habitació, plena de les seves coses. La seva cara i la seva actitud mostren alegria continguda. La panxa, molt grossa, domina l'escena, ben al mig del llit. Ella se la toca amb il·lusió. «Els estan bé tots dos. La meua família està comprant moltes coses, sobretot la meua germana. En canvi, a la meua sogra li costa animar-se. No ha comprat res».

Veig la Verónica a les trenta-quatre setmanes. Aquests dies li trauran la medicació per evitar les contraccions, com es fa habitualment en aquests casos. «Ja pesen dos quilos cadascun! Es diuen Biel i Lluc», em diu, plena de joia. Avui és el seu aniversari, compleix 27 anys. Al cap de tres dies la seva parella ha de marxar

a treballar una altra vegada. S'apropen molts canvis. A tots dos els sap greu la separació, després d'haver estat junts diversos dies. Però prefereixen separar-se ara que no un cop els fills hagin nascut. Ella es quedarà amb la seva mare que també vindrà.

L'alta de l'hospital i anar al pis que han llogat li genera certa ambivalència. Per una part, por de marxar d'on se sent tant vigilada i segura. Per l'altra, ganes d'estar més al seu aire i amb més moviment, sortir del tancament i de la immobilitat en què ha estat tot aquest temps. Haver superat aquesta etapa que era una fita, quasi impensable a l'inici de l'embaràs, l'omple de satisfacció. Està molt agraïda per les cures rebudes, el tracte i els ànims de tot el personal sanitari. Quatre dies més tard marxa al pis llogat.

Tres setmanes més tard, a les 37 setmanes, hi ha el naixement. El part va anar bé, ràpid. Dos dies més tard veig el pare amb el fill que està ingressat a l'UCI. L'altre fill està bé, i viu amb ells a casa. El pare està preocupat per aquest fill. Em diu que la Verónica està baixa de to, que creien que se'n sortirien bé tots dos. Mai s'ho haurien pensat. Veig la Verónica que arriba, afectada. «Crèiem que ja ens els emportàriem tots dos». Estar una altra vegada en una UCI és molt difícil per a ells, recordant el que va passar amb el primer fill.

Uns dies més tard veig a la mare a la sala de pares amb el seu fill. La seva mare el cuida. Ella surt del box per donar-li pit. «Aquest va molt bé, l'altre, a poc a poc». El seu marit està treballant. Ens acomiadem amb afecte.

Del grup Espai de Paraula reben tres pitets amb els tres noms dels seus fills, un per a cadascú.

Quatre dies més tard li donen l'alta.

Reflexions

Podem observar que durant el seu ingrés la Verónica va fent una evolució favorable a tots nivells. L'afavoreix la visita de la neonatòloga a l'habitació, en què s'obren noves perspectives dels seus fills i que li permet imaginar-los ja com a persones. En l'àmbit psicològic, les visites successives possibiliten anar parlant de l'acomiadament del seu primer fill, que es mantenia en un gran silenci. Al mateix temps, el fet d'anar incorporant l'existència dels dos fills que esperava permet fer-los presents. Comença a pensar-hi, a tocar-se la panxa. Aquesta evolució en el seu imaginari fa que es vagi sentint mare. Al poder deixar un espai mental que estava ocupat pel seu primer fill fins llavors, els dos fills nous poden accedir-hi i formar-ne part. Així s'obre aquesta presència que va de la mà de la bona evolució de l'embaràs. Se sent cada vegada més animada i contenta. Tot li va endavant.

El fet que la seva parella vagi a l'Espai de Paraula també és un punt a favor en aquest pas endavant. Ell troba un grup que l'escolta i que es reconeix en la pèr-

dua d'un fill. Se sent acollit i per primera vegada pot parlar-ne obertament, sense límits ni tabús. És la seva oportunitat i l'aprofita plenament, i això l'ajuda a anar tancant el dol.

Tant ella com ell, doncs, poden avançar amb els recursos que se'ls van presentant.

Les cures del personal sanitari els fan sentir-se recolzats i animats en el procés delicat de l'embaràs. Que tinguessin els dos fills va ser per a ells un veritable miracle, tal com havien arribat, i ho segueixen vivint així, plens d'agraïment per a tothom.

Visió de la mare

I va arribar el nostre primer fill trencant tot el que havíem somiat. A les seves 26 setmanes de gestació, tan bonic, tan perfecte, però tan petit. Em va ensenyar a ser mare i ens va canviar per sempre. L'abracem, li fem petons, l'acompanyem i el cuidem tres difícils mesos, i finalment ens acomiadem i l'acompanyem fins a la mort. I va arribar la ràbia, la negació, la tristesa... tot junt i tot regirat. Alguns dels que ens estimen ens van donar la mà i ens van acompanyar en el camí del dol.

Al cap d'un temps va arribar un altre embaràs, ens van envair la por i la incertesa. Una ecografia precoç ens va desvetllar un gran secret... eren dos.

Aquelles primeres setmanes d'embaràs van ser molt dures, no hi havia respostes a les meves preguntes, a les meves pors, als meus «i si...?». No estava disposada a acceptar un «no hi ha res a fer». Vaig buscar, vaig llegir i vaig tornar a buscar respostes fins que la vaig trobar a ella, l'Elisa Llurba. Li vaig escriure, ella em va respondre tan dolçament, tan segura del que deia, disposada a fer el que estigués a la seva mà per donar als meus fills l'oportunitat de poder viure.

L'embaràs no va ser un camí fàcil, les coses es van posar lletges. Vaig ingressar a l'hospital, em va envair la por, vaig entrar en pànic. Només podia pensar en el meu primer fill, en la mort, en el tràgic final que tindrien els meus fills si naixien tan aviat. El dolor per la mort del nostre fill es va sumar a tanta incertesa. Ingressada, les nits eren eternes i amb cada clarejar arribava ella amb el seu somriure enorme demanant que hi confiés. Com podria per ventura confiar, si el meu primer fill havia mort?

Vam anar sumant dies al calendari, després setmanes i després mesos. Els meus petits no eren ja tan petits, es van anar fent grans i forts en la meva panxa enorme. Aquesta panxa em recordava a cada moment que ells eren allà: forts, sans. I comencem a somiar que finalment aquests dos petits havien arribat per quedar-se. Mai em vaig atrevir a dir-ho en veu alta, necessitava tenir-los entre els meus braços per poder-ho creure.

Per fi va arribar el dia de conèixer-los, no hi havia millor manera possible que amb ella. Llurba els va rebre a les seves mans per posar-los sobre el meu pit. I de sobte vaig creure que veure'ls créixer era possible, però també vaig plorar per tots aquests moments que la mort havia robat al meu primer fill.

Ara sóc mare de tres nens, encara que molts només en vegin dos; tots tres m'acompanyen i omplen de llum fins i tot els dies més grisos.

Visió de la neonatòloga

Vaig conèixer la Verónica i la seva parella quan estava ingressada a les 25 setmanes. El primer que recordo és el seu somriure tímid i un xic forçat, tan plena de pors, tan mancada d'esperances. Com faig habitualment, li vaig preguntar què volien saber, si és que podíem respondre algun dubte en moments plens encara d'incerteses, i també em vaig interessar per com havia anat el naixement i els tres mesos de vida del seu fill anterior. Em va explicar amb detall el que els havia passat, la muntanya russa emocional que van experimentar, el vívid record de no haver pogut tenir mai als braços al seu petit fill fins que va morir. En aquesta primera entrevista és sempre molt important escoltar de veritat,

perquè cada família és diferent, i no tothom vol saber el mateix. Així que em va semblar que els missatges havien d'anar encaminats a transmetre esperança a la Verónica, perquè ells més ja no podien fer, i situacions com la seva, que en aquell moment semblen impossibles de superar, de vegades també reverteixen. També vam parlar del contacte pell amb pell que farien molt aviat si els nens finalment naixien abans d'hora, fins i tot si necessitaven el respirador. Els vaig suggerir suport amb la psicòloga, i tot sortint de l'habitació vaig parlar amb la M. Teresa al passadís de Nounats per dir-li que havia de conèixer ja aquesta parella.

Cada setmana que guanyava era un gran avenç, els somriures cada cop més espontanis, les pors més minses, i tot i que ella no va poder venir, amb la seva parella sí que vam recórrer el Servei.

A les 35 setmanes va rebre l'alta, va ser una gran fita que tots vam celebrar.

Ens vam retrobar quan un dels bessons, tot i haver nascut a les 37 setmanes, va haver d'ingressar a l'UCI per una pneumònia, que va necessitar setze dies d'estada.

Mai no oblidarem aquesta família.

ANNEX 1

Escrit al fòrum de Petits amb Llum (associació de mares i pares que han perdut un fill abans de néixer)

Carta a Eidan

Hola, fill meu,

El dia 16 farà dos mesos que et vam haver de deixar marxar. Et vaig dir que t'estimava, que ja havies lluitat prou i que podies marxar, que encara que no et poguessis quedar amb mi, no tinguessis cap dubte que jo t'estimaria sempre.

El dimecres 16 de gener et vaig veure respirar per última vegada, vaig veure com marxaves i et vaig estrènyer fort contra el meu pit. Aquella va ser la nostra última abraçada, la teva última abraçada, no hi haurà per a tu més petons, més mirades, més carícies. Et vaig donar tot el meu amor en els tres mesos que vam passar junts a nounats, no hi ha amor més gran que el d'una mare. Aquell dia te'n vas anar per sempre i et vas endur amb tu tot el meu amor.

Vull que sàpigues, fill meu, que no hi ha hora del dia que no em recordi de tu, que no recordi la teva olor o no miri les teves fotos. Al meu voltant hi ha persones que prefereixen no anomenar-te, no afrontar la teva existència i el dolor que representa la teva pèrdua. Però no et preocupis, fill meu, perquè jo sempre em recordaré de tu.

T'estima,
La teva mare

ANNEX 2

Carta d'agraïment de la Verónica

A totes i cadascuna de les ginecòlogues, infermeres, auxiliars i zeladores de la planta, gràcies per la vostra paciència, per escoltar-me, pels milers de vegades que apostàveu per unes setmanes més d'embaràs quan jo ho veia impossible. Un globus i una abraçada en complir una setmana més... Valentín i Cupido es feien cada vegada més forts i jo amb ells, i sempre gràcies a vosaltres.

Vam celebrar juntes cada objectiu acomplert: la 28, la 30, la 32, la 34, l'alta tan anhelada, el naixement dels meus fills en la setmana 37 i, per fi, la tornada a casa.

Perquè estigieu on estigieu i aneu on aneu, sempre sereu part de la meva història i de la dels meus fills. GRÀCIES!